11, Ker edimaks rua rüht
pessap, panthu rehe rohumisse
ajor terwe tamme lehk, wolge kivi-
kene, nahm ohtja nupp, paja pääle.
See tähendanut ja trowad tulewa
aastatse. Külwi tarwis punst-õrne,
et seeme, mis neist rüüst kaap,
tugewat rukä, kui tammi Narwatar
jäälk leib ja rolge, kui kivikene kaes,
nii terwäs olla wäis, kui kahru
ohtja nupp. —(See on Setude käsk
saadut, mida nad weel täninni täitwad)

12, Pääle juwitse lemma pidsega
wihma, tulewat kõigi pehmest aja
mulgast, ehk pun-rüüa mant,
kostu puru ok Wäänü ehk Käänü
kõrts nõlla, mis mund ei olewat
kui üks orspina pindune, kõrüste
jõmmüne, kiriwiide vaalu kogo,
Ker kendik kuljani Natka kom-
bel konno ommas neerutamm,
nimet nii wisi eesi käwiäk.
Ker seda jokkup nägemä, nina
palja näega nee elussa üttest öra
kahutap, ja säät man midagi
laula wõisi ehk mõnda mund
sõnop ehk (ehk da Mee käi) laesp, — sellele saa-
rat nii lugune kala wõtja, vale-
wäändaja tasomisse käsi, mis
selle wõisi lugemisega, mis kõst
man määrati, ega kõrd omma
abi andwat tegemisse täudäsp. —

(1876, 13/V.)

II. Wanad sõnad.

1, Keda waritar, tuis üks palgi
sõsp.
2, Keda vodetar, tuis klaasa käu
3, Om kaiw tühi, sis om ka
resi kallis.
4, Uma ima naer ia pääle,
võõras wahis tühi pääle.
5, Kiwilegi jõõr tjopp kütse,
koke oleti pääle tjilkeller.
6, Ega latse imen pandanij laua
pääle, ei laudu pääle (riivile)
7, Ütgi õnnetus ei ole nii õn
tu, et sääl õnne man ei ole.
8, Näet tõiso nina nõlitse
olewat, sis mõtle oma pääle
9, Kulu pää ja wana ei taha
maa pääl kiätti olla, ent kõik
tahtwa wanast saija.
10, Kui põllumees põllu nimme
sis nimmas põld põllumeest.
11, Wanal rihat om kalendri
(kenda nülen) ruhma pääl. —
12, Wõisin imä and latsele sis
leiba, kui leeral saija moga
man om.
13, Wõsumis tepe kõija pehmen
ba aseme, näly neet kõija
magusamba sõõgi.
14, Tahat wanan eün noor ol
sis ole nooren eün wana.
15, Ega naarnat naarna silm
nunagi wõlli ei tjae!
16, Moatsek wiek om kuia
kallo püüdä.
17, Sini opus kaudmisk pini
käsk, Kõik tõõsõ kaira käsk
18, Ei tumme hat käpü, sini käsk
pehmedesk. —

III. Pildid endisest elust.

1. Langa ketramine.

Woon olli wanal ajal tund-
mada tõõsk. Talgadeste ümb-
re keerutedi kõik linatse ja
villatse langa, mis muidogi
wäga ilmo ja raske töö olli.
Peräst tullinva rooi mõisside
pääle, kon waesid orjo ketva-
ma opati. Sroomi langa sirdus
anti ketrajale näitte, ja panti
petsoljo kinni, et seda õrä ei
saa wahetada. Lang, mida orja
ja opilase tegema pidiwa, pidi
norwa pääk nii lugune olema,
nui sroom ette olli antu.
Selle pääle anti näit terwe nagla
ketromisse üts nätal aigu.
Sõgi neid ketrajid olli wäega
weidi, ker koolpäiwal, langa
ülle kaemise ajal, omast 15 neja —
palja perse pääle — ilma päiwä.
Nõá kiem ja walu tegi ka mitme
jämme näpu peenüs, nii et noa
nelise kergitusse ja teno-palgast
ilma jäi. Ent mitmeki tütri-
un ja noase jaiwa ütte jõrge
ajal koolpäiwal, oma nülma
jamma nätangu ära, enne nui
weel lämmäle lammale kodo
jaiwa. Sääl opewa mitme
ketromise kunsti näile, mis tals-
rahwa jaan lajale lagunes. —

Hindrik Paut.

2. Paari minek.

Wanast, kui talomees kõige
oma talo, naiste ja lastega,
mõisniku peräle olli, sis jäi
muidogi ka temä laste õm
ninn tulewane käe käänd, mõi-
sa herra wõimuste. Laulata-
mine pidi sääl enneki kui
pitsat olema, mõisa herrä plaa-
ni ala. Noormees kutsuti mõi-
sahe, kon täll jo üks tundma-
teadmada mõrsja een olli. Sääl
siuot mõisnik neerke-rõõle kõrä,
— ja neriku jäädur pai ka täü-
detuer, ninn paar olli walmis,
millest weel jee wana ütlemi-
ne perkilladi vanembide ine-
miste suun om: „Küll eloh
ütte harinese, nui jala alt
lawwa noodo putjise.“ —
Wanast olli siin üks mõisnik
ütte jõudamba talomehe pääle
pahatsep saanu, kellel üks ai-
nuline tütar olli. Nuir omma
piirita rika waese talo mõisa ja
orja pääle wõlla wallas?! Ütsi
päiwal tulli ruhtsi kange
näjaga sinnä: „Silmä-pilk
olgu su tütar mõisah!“ Heidi-
miske ja silmäwaega laadiwa
vanemba omas ainumas latse
mõisahe, sest naa teeseva nütt,
mis arja peräst neide tütar sin-
na talitedi; ent ütsi ei tohi
jo üskki minnä, et säält ka
midagi ütelda wõis. Mis sündi?
Üks munjala tuoda nai ostetu
ilma kulgur ja joodik olli jo
kerrä man een, nedä näten ün-
netu tütarlats, ker talesk läti oles
joodnu, — ent tas pidi silmäwe-